гърди глава. Той беше леко задрямал. Вятърът, който влизаше от отворения прозорец, леко развяваше дългите му сребристи коси.

Някой тихо похлопа. Втори, трети път. Най-сетне Калоян се стресна, отвори очи. Потрепера от студ и стана. Около очите му се виеха дълбоки сини кръгове. Лицето му бе учудто като на мъртвец.

Челникът Радул съобщи, че великият логотет княз Белота го търси и чака вън.

Царят поотръсна плещи, потри ръце и почувствува как страшната умора, която вдървяваше членовете му изчезна. Кошмарите на нощта се бяха изгубили заедно с последните сенки на утринния здрач. Нов поток от бодрост и сила преля в жилите му.

Защо го търсеше Белота толкова рано?

Князът влезе в стаята замислен, с разстроено лице. Личеше, че е преживял нещо много неприятно.

Калоян го покани да седне, почака да им донесат нещо за закуска и го загледа мълчаливо.

Столникът донесе месо и вино, след това тихо се отдръпна.

- Е, какво има? - раздразнение и нетърпение нарастваха в гласа на царя. По-рано той леко понасяше и най-грозните вести. А сега, напоследък, мъчно вече издържаше неизвестността.

Князът въздъхна, назъси чело и загледа в земята.

- Ти знаеш, че Борил, Николица, Деян и Богдан и мнозина други кроят нещо не добро. Често се събират, губят се някъде. Готвят някаква измяна.

- Това ли си дошъл да ми кажеш? Аз го знам отдавна. Но те са в ръцете ми. Всеки миг, ако искам, мога да ги уловя. Добре. Но аз не искам да мислят, че се плаша от тях. Сега се правя, че не виждам. Но ако потрябва окото ми няма да трепне. Само че трябва да имам нещо сигурно в ръцете си. Трябва да узная нещо положително. Узная ли - ще бъда безпощаден. Но инак не искам да им обръ-